

PIC DE L'ESTANYÓ

Per la Vall de Sorteny

Distància	9,3 km
Desnivell acumulat	1112 m
Nivell de dificultat	moderat
Data	26 de juny de 2008
Cartografia	Ed. Alpina: Andorra (1:40000)
Punts per a GPS	Pic de l'Estanyó

Situat geogràficament al bell mig del cordal de serres que pel nord d'Andorra termenegen amb l'Arièja, al Parc Natural de la Vall de Sorteny, hi ha el segon pic en alçària (el més alt és el Coma Pedrosa) del Principat: El Pic de l'Estanyó. Sense altres obstacles que el seu veí pic de la Serrera, que li manlleua perspectiva vers el nord, és un excel·lent balcó. Per això en algun lloc l'hem vist anomenar com «el mirador d'Andorra».

El que proposem és un itinerari fàcil sense cap mena de dificultat, excepte el considerable desnivell (1.050 metres). Però molt agraït, tant per la vista que es gaudeix al cim com pels paratges pels que transcorre el camí. Comença prop del refugi de Sorteny, al Serrat (costat ponentí). Però hi ha d'altres itineraris que el fan per la Vall del Riu (costat llevantí). També hi ha qui li fa circular carenejant pel pic de la Cabaneta fins

al de la Serrera. O fins i tot enfilant des del de Casamanya al de la Serrera, augmentant considerablement la dificultat i llargària.

No deixeu de visitar l'excel·lent pàgina del Parc Natural de la Vall de Sorteny per convèncer-vos de la bellesa dels paratges de que us estem parlant.

Itinerari

De les Escaldes, cal prendre la C.G. 3 en direcció a la Massana, Ordino i l'estació d'Arcalís. Poc després de passar El Serrat, surt a mà dreta la CS 370 (indicadors del Parc Natural de Sorteny). Arribem fins a un ampli aparcament (edifici d'informació del parc). A partir d'aquí la carretera es converteix en pista apte per a tota mena de vehicles, restringida al trànsit entre les 10h i les 18h. Un parell de quilòmetres més amunt acaba en un punt amb espai (reduït) per a deixar el vehicle.

Fi de la CS 370 (1.902 m). Comencem a caminar per un camí carreter vers son ixent. Aviat un cartell ens indica el corriol que surt a mà dreta. Podem agafar-lo i fer drecera si no volem passar pel refugi.

Refugi de la Borda de Sorteny (1.965 m, 10'). Refugi lliure, com la majoria dels andorrans, en bon estat. Font propera. No podem veure el nostre objectiu: a xaloc (se) un turó amb nom de cançó, el Roc del Rellotge, ens en priva. Destaca a sol ixent el Pic de la Serrera.

Prenem el corriol (rètol indicador) que baixa a travessar el riu de Sorteny per un pontarró. Després comencem a enfilarnos fent llaçades entremig del bosc, vers migdia, per la Pleta del Lloamar i pel marge esquerra del riu de l'Estanyó, però

separats del curs de l'aigua. Fort pendent. Els senyals de pintura ens serveixen de referència malgrat que el camí és molt fressat.

Sortim del bosc i el pendent es modera. A l'Estret de l'Estanyó el camí ens apropa al riu i seguint-lo, marxem vers xaloc (se). Creuem un mur per una tanca. Més endavant, a les Saleres de l'Estanyó, passem a l'altra riba per una palanca. Des de que hem sortit del bosc, tenim a mestral (no) l'esvelta figura del Pic de Font Blanca que ens acompanyarà, omnipresent, tota la excursió.

L'Estanyó (2.356 m. 1h 10'). De llevant a ponent hi tenim la Serra de l'Estanyó que forma un petit circ lacustre, però la nostra fita –a sol ixent- encara no la podem distingir perquè el relleu fa «esquena d'ase» i ens l'amaga. El cim ens restarà així amagat fins quan ja restin pocs metres per arribar-hi. A migdia de l'estany, un corriol marxa vers ponent cap al refugi de Coma Obaga, pel Coll de Ferreroles.

Vers el nord, veiem la carena de la Serra del Roc del Rellotge que guanya alçària vers xaloc (de NO a SE). Un rètol ens indica el camí que, planer primerament i en fort pendent després, s'hi enfila fent llaçades. Ens cal travessar, tot just començar, una petita zona de tartera.

Quan abastem la carena, girem vers xaloc (se) seguint-ne el pendent, en trams més planer, sovint més fort. A l'esquerra podem anar albirant la vall de Sorteny per on s'hi escola el riu de la Serrera i el pic del mateix nom, a gregal. Així anem guanyant alçària progressivament sense albirar el cim, fins que ens plantem sobre un pedregar on, per fi, podem veure el con del cim del Pic de l'Estanyo. Enfilarnos-hi ja és cosa de poca estona.

Pic de l'Estanyó (2.915 m, 3h). Coronat per una gran fita. És realment un «balcó» de les muntanyes andorranes i de moltes valls. Excepte vers el nord, on l'enorme pala del Pic de la Serrera ens priva bona part de la perspectiva sobre l'Arièja. Seria llarg detallar la munió de cims que, mapa en mà, anem identificant. De ponent, amb la Pica d'Estats i el Montcalm a llevant amb massís del Carlit. Per migdia abastem fins al Puigpedrós i la Tossa Plana de Lles.

Retornem pel mateix camí i abastem el punt de sortida a les 5 hores de marxa efectiva.